

CHIVOTUL LUI DUMNEZEU ÎN ȚARA FILISTENILOR

1 Samuel 5 și 6

»Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.« – (Ioan 5,39)

Așa le-a spus Domnul odinioară iudeilor și este evident că atunci când vorbește despre Scripturi, nu poate fi vorba decât despre Vechiul Testament. Aceasta să fie pentru noi un imbold de a cerceta cu râvnă și această parte a Sfintei Scripturi. Nu doar să citim Vechiul Testament, ci să și medităm asupra lui, până Îl vom găsi pe El în Scripturi și până vom vedea slava Sa strălucind din ele. Plecând de aici, să avem mereu în minte că în mod deosebit chipurile și umbrele ne vor ajuta să-L recunoaștem pe El și tot ce este în legătură cu El, tot ceea ce-L privește pe El; Căci Dumnezeu i-a zis lui Moise. »Vezi să faci după chipul care ți s-a arătat pe munte.« (Exod: 25,40; 26,30; 27,8)

Israelii slujeau chipurilor și umbrelor lucrurilor cerești, ca și Moise care a primit poruncă divină, când a fost pregătit să realizeze cortul. »Ia seama«, i s-a zis, »să faci totul după chipul care și s-a arătat pe munte.« (Evrei 8,5)

Dar colosenilor apostolul Pavel le scrie: »Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, sau cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos.« (Coloseni 2,16-17)

Cunoașterea exactă a Vechiului Testament va fi pentru oricine de mare folos și binecuvântare. Faptele care ne sunt împărtășite acolo au fost scrise ca să ne slujească drept pilde, ca să nu poftim după lucruri rele, cum au poftit ei. (1 Corinteni 10,6)

Înainte de toate, însă, Scripturile să ne fie mereu deosebit de importante, pentru că ele mărturisesc despre El, Prea slăvitul nostru Domn. Chiar și la vestirea Evangheliei lucrul acesta este foarte important. Petru și-a întărit predica cu cuvintele: »Toți proorocii mărturisesc despre El, că oricine crede în El, capătă, prin Numele Lui, iertarea păcatelor.« (Faptele Apostolilor 10,43) Pavel vorbea cu ei, după obiceiul lui, din Scripturi (din Vechiul Testament), »dovedind și lămurind că Hristosul trebuia să pătimească și să învieze din morți. „Și acest Isus, pe care vi-L propovăduiesc eu”, zicea el, „este Hristosul”« (Faptele Apostolilor 17,2-3)

Apolo a fost **prin har, de mult folos credincioșilor**; căci înfrunța **cu putere** pe iudei, prin aceea că dovedea **din Scripturi (din Vechiul Testament)**, că Isus este Hristosul. (Faptele Apostolilor 18, 27-28) Ah, de n-ar gândi nimeni că vreo parte a Bibliei este mai prejos! Să nu spună nimeni: „N-am niciun câștig din citirea Vechiului Testament; nu-l înțeleg.”

Să mergem la El, la Cel care a deschis mintea ucenicilor de pe drumul spre Emaus ca să înțeleagă Scripturile (Vechiul Testament); El le-a explicat din Scripturi, începând de la Moise și de la toți proorocii, ceea ce era scris despre El. (Luca 24,47) Atunci vom recunoaște și noi cu bucurie: »nu ne ardea inima în noi când ne-a deschis Scripturile?« În cele două capitole, 5 și 6, ale primei cărți a lui Samuel este vorba, în principal, despre **chivotul lui Dumnezeu și filistenii**.

Totuși, ce simplu și firesc ne sunt descrise aceste fapte și care om normal ar putea măcar bănui ce au ele de spus! Numai dacă suntem convinși că chivotul lui Dumnezeu este chipul prea slăvitului nostru Domn și Mântuitor, se va trezi în noi dorința de a afla mai mult despre ceea ce ni se spune aici. Să zăbovim o clipă asupra acestei minunate imagini, care ne aduce în fața ochilor persoana Domnului nostru în raport cu oamenii.

Chivotul lui Dumnezeu

Chivotul legământului consta din chivotul propriu-zis, făcut din lemn de salcâm și din capac, făcut din aur curat, care mai este numit și: tronul de har, scaunul îndurării, capacul ispășirii. (Romani 3,25; Evrei 4,16; și 9,5)

Chivotul legământului mai este numit și:

Chivotul mărturiei (Exod 26,33 și altele).

Chivotul legământului Domnului (Numeri 10,33 și altele).

Chivotul legământului Domnului întregului pământ (Iosua 3,11 și altele).

Chivotul legământului lui Dumnezeu (Judecători 20,27 și altele).

Chivotul lui Dumnezeu (1 Samuel 3,3 și altele).

Chivotul Dumnezeului lui Israel (1 Samuel 6,2 și altele).

Chivotul (1 Samuel 6,13 și altele).

Chivotul legământului (Evrei 9,4 și altele).

Acestea toate sunt nume ale aceluiași obiect, care ne vorbesc despre multilateralitatea Domnului, adică despre diferitele puncte de vedere sub care ne este înfățișată slava Sa. Merită osteneala să medităm asupra acestui lucru.

În Exod 25 ne este descris amănunțit. »Să faci un chivot din lemn de salcâm; lungimea lui să fie de două coturi și jumătate, lățimea de un cot și jumătate și înălțimea de un cot și jumătate. Să-l poleiești cu aur curat, să-l poleiești pe din lăuntru și pe din afară și să-i faci un chenar de jur împrejur. Să torni patru verigi de aur și să le pui la cele patru colțuri ale lui: două verigi deoparte și două verigi de cealaltă parte. Să faci niște drugi de lemn de salcâm și să-i poleiești cu aur. Să vâri drugii în verigile de pe laturile chivotului, ca să slujească la ducerea chivotului; drugii vor rămâne în verigile chivotului și nu vor fi scoși din ele. Să pui în chivot mărturia pe care ți-o voi da. Să faci un capac al ispășirii din aur curat. Lungimea lui să fie de doi coți și jumătate și lățimea lui de un cot și jumătate. Să faci doi heruvimi de aur, să-i faci de aur bătut, la cele două capete ale capacului ispășirii. Să faci un heruvim la un capăt și un heruvim la celălalt capăt. Să faceți heruvimii aceștia ieșind din capacul ispășirii la cele două capete ale lui. Heruvimii să fie cu aripile întinse pe deasupra, acoperind cu aripile lor capacul ispășirii și cu fețele întoarse una spre alta; heruvimii să aibă fața întoarsă spre capacul ispășirii. Să pui capacul ispășirii pe chivot și în chivot să pui mărturia pe care ți-o voi da. Acolo Mă voi întâlni cu tine; și de la înălțimea capacului ispășirii, dintre cei doi heruvimi așezați pe chivotul mărturiei, îți voi da toate poruncile Mele pentru copiii lui Israel.« (Exod 25,10-22)

Chivotul lui Dumnezeu era lucrul cel mai important din Locașul sfânt; de aceea i-a și fost arătat lui Moise prima dată. Tot așa îl găsim și în Apocalipsa 11: »Și Templul lui Dumnezeu, care era în cer, a fost deschis și s-a văzut chivotul legământului Său, în Templul Său.«

Chivotul lui Dumnezeu trebuia făcut din **lemn de salcâm**, poleit pe din lăuntru și pe din afară **cu aur curat**. Lemnul ne arată părtășia Mântuitorului nostru la carne și sânge. El S-a coborât într-o stare asemănătoare cărnii noastre; El Însuși a exprimat această asemănare când era dus la Golgota: »Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?« (Luca 23,31) Lemnul de salcâm este singurul lemn din peninsula Sinai, care se poate prelucra. Domnul nostru a fost singurul om care L-a proslăvit pe Dumnezeu în mod desăvârșit pe pământul acesta, care a putut fi folosit pentru așa ceva. El, Mielul lui Dumnezeu, fără pată, fără cusur, a fost singurul în stare să reprezinte semnificația chivotului. Dar cu toate că era om, El era în același timp Dumnezeu; Dumnezeu devenit trup. Acest lucru vrea să ni-l spună poleirea lemnului cu aur curat.

Aurul este un simbol al însușirilor dumnezeiești, pe care Domnul Isus ni le-a descoperit aici, pe pământ. Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu, dar singurul Său Fiu, care este în sânul Tatălui, Acela L-a făcut cunoscut. Domnul Isus a putut să spună: »Cine M-a văzut pe Mine, a

văzut pe Tatăl.« (Ioan 14,9) Ioan a spus: »Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.« (Ioan 1,14)

Ochii oamenilor văd numai partea de din afară, poleiala aurului, cu toate că omul firesc nu are înțelegere pentru acest aur al Său: nici chiar Filip n-a reușit să recunoască aurul. (Ioan 14,8-9) Nouă, copiilor lui Dumnezeu, ne place în mod deosebit; noi vedem în Hristos pe Tatăl și recunoaștem însușirile divine: sfințenia, dreptatea și dragostea Sa.

Dar Dumnezeu vede în ascuns; El privește la inimă. El a putut să dea Domnului Isus mărturia: »Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc toată plăcerea.«

Sus, deasupra chivotului erau heruvimii slavei, capacul ispășirii (sau scaunul îndurării), care era făcut din aur, adumbrind.

Acest capac al ispășirii sau scaunul îndurării, din aur curat, arată că lucrarea de răscumpărare, care a încununat sau a dus la încheierea vieții Domnului și Mântuitorului nostru pe pământ, a fost una pur dumnezeiască, o răscumpărare desăvârșită, liberă de lipsa oricărei slăbiciuni și nedesăvârșiri omenești. »Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine.« (2 Corinteni 5,19) »Printr-o singură jertfă El a făcut desăvârșiți pentru totdeauna pe cei ce sunt sfințiți.« (Evrei 10,14) »Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea, care este în Hristos Isus. Pe El L-a rânduit Dumnezeu mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire.« (scaun al îndurării) (Romani 3,24-25) Această minunată răscumpărare au căutat-o odinioară proorocii, care au profetizat despre harul care ne era păstrat nouă, »au făcut din mântuirea aceasta ținta cercetărilor și căutării lor stăruitoare. Ei cercetau să vadă ce vreme și ce împrejurări avea în vedere Duhul lui Hristos care era în ei, când vestea mai dinainte patimile lui Hristos și slava de care avea să fie urmate. Lor le-a fost descoperit că nu pentru ei înșiși, ci pentru voi spuneau ei aceste lucruri, pe care vi le-au vestit acum cei ce v-au propovăduit Evanghelia, prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.« (1 Petru 1,10-12) »Mare este taina evlaviei...’Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre Neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.’« (1 Timotei 3,16) Poate să existe o mai frumoasă și mai potrivită imagine a Domnului Isus decât chivotul legământului? Acum putem să aruncăm o privire și în interiorul chivotului lui Dumnezeu: în chivot era un vas de aur cu mană, toiagul lui Aaron care înfrunzise și tablele legământului. (Evrei 9,4)

Și acestea toate ne vorbesc încă o dată despre slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos. Despre semnificația manei, ne dă Domnul Însuși o explicație. În Ioan 6 citim: »Părinții noștri au mâncat mană în pustie, după cum este scris: ‘Le-a dat să mănânce pâine din cer.’ Isus le-a zis: ‘Adevărat, adevărat vă spun, că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer și dă lumii viața.’ ‘Doamne’, I-au zis ei, ‘dă-ne totdeauna această pâine!’ Isus le-a zis: ‘Eu sunt Pâinea vieții.’ Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.’« (Ioan 6,31-35) Vasul cu mană trebuia să amintească israeliților mereu, cum Dumnezeu le-a purtat de grijă cu credincioșie în pustie, 40 de ani, unde altfel ar fi trebuit să moară de foame.

Dar toiagul de migdal este semnul recunoașterii preoției aleasă de Dumnezeu. (Vă rog să citiți Numeri 17) El a fost păstrat pentru cei răzvrățiți. (versetul 10)

»Bărbatul pe care-l voi alege va fi acela al cărui toiag va înflori și voi pune capăt dinaintea Mea cântirilor pe care le ridică împotriva voastră copiii lui Israel.«

»Domnul a jurat și nu-I va părea rău: ‘Tu ești preot în veac, în felul lui Melhisedec.’« (Psalmul 110,4) De ce în locul acesta a fost ales tocmai un toiag de migdal, putem înțelege din vedenia pe care profetul Ieremia a văzut-o. »Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: ‘Ce vezi, Ieremia?’ Eu am răspuns: ‘Văd un toiag de migdal.’ (cuvânt care derivă din veghetor) Și Domnul mi-a zis: ‘Bine ai văzut; căci Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc.’« (Ieremia 1,11-12) Însuși Domnul Isus este toiagul de migdal. »El a fost șters de pe pământul celor vii și lovit cu moartea pentru păcatele poporului meu.« (Isaia 53,8) Astfel că ar fi trebuit să se usuce, ca oricare

alt toiag, dar El nu se putea usca, pentru că în El era viața. (Ioan 1,4) Da, în El nu numai că era viață, ci El este adevăratul Dumnezeu și viața (veșnică). (1 Ioan 5,20) De aceea nu numai că n-a putut să se usuce, ci chiar a înverzit, a înflorit, a făcut muguri și a copt migdale. (Numeri 17,8) El este urzitorul unei vieți cu totul noi, care aduce roadă, multă roadă. »Va vedea rodul muncii sufletului Lui și se va înviora« și din pricina îndreptării noastre a fost înviat. Toate acestea sunt exprimate în toiagul de migdal, care a fost culcat la pământ de Dumnezeu. Domnul Isus este 'Veghetorul' (în ebraică migdalul se mai numește și 'veghetor'), care veghează la împlinirea Cuvântului Său. Lui I-a dat Dumnezeu domnia și judecata.

Tot cu El este în legătură și preoția noastră; și noi suntem aleși ai lui Dumnezeu. Noi suntem o seminție aleasă, o preoție sfântă, o preoție împărătească. (1 Petru 2,5 și 9)

Tablele legământului sunt o imagine a Lui, care este Cuvântul veșnic, îndreptarul vieții noastre. Despre Domnul citim: »Gura celui neprihănit vestește înțelepciunea și limba lui trâmbițează dreptatea. **Legea Domnului său este în inima lui și nu I se clatină pașii.**« (Psalmul 37,30-31) »Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! **Și Legea Ta este în fundul inimii mele.**« (Psalmul 40,8 și 9) Tablele Legii aveau ca scop să le amintească israeliților permanent de legământul rupt. Moise le-a spart, pentru că poporul a rupt legământul. (Exod 32,19) Dar păstrate în chivotul legământului (în Hristos), tablele nu vor mai fi sparte; El ține legământul. (Deuteronom 10,2) Tablele conțin cuvintele legământului. (Exod 34,28)

După ce am putut recunoaște în chivotul legământului persoana Domnului și Mântuitorului nostru, s-ar putea să ne intereseze pe cine reprezintă filistenii.

Filistenii

'Filistean' înseamnă 'străin', 'emigrat'. Prin 'filistenii' înțelegem toate națiunile. Acest lucru ni-l arată foarte limpede Epistola către Efeseni: »De aceea voi, care altădată erați Neamuri din naștere, numiți netăiați împrejur de către aceia care se cheamă tăiați împrejur și care sunt tăiați împrejur în trup, de mâna omului: aduceți-vă aminte că în vremea aceea erați fără Hristos, fără drept de cetățenie în Israel, **străini** de legămintele făgăduinței, fără nădejde și fără Dumnezeu în lume.« (Efeseni 2,11-12)

Și semnificația cuvântului 'emigrat' se potrivește foarte bine, dacă ne amintim că oamenii s-au întors de la Dumnezeu, au plecat din fața Lui, ca și fiul pierdut, care a plecat într-o țară străină. Prin necredințioșia israeliților a ajuns chivotul lui Dumnezeu la filistenii. Tot așa, prin necredințioșia iudeilor a ajuns mântuirea lui Dumnezeu (Hristos) la Neamuri, »prin alunecarea lor s-a făcut cu puțință mântuirea Neamurilor, ca să facă pe Israel gelos.« (Romani 11,11)

Dar Neamurile (în acest caz creștinătatea) n-au rămas la har, de aceea această mântuire nu rămâne la ei, așa cum chivotul legământului n-a rămas decât șapte luni în țara filistenilor. După această perioadă Dumnezeu se întoarce iar către poporul Lui; chivotul legământului se va întoarce la ei. (Romani 11,11-36)

Dacă am mai face și alte cercetări în legătură cu Neamurile, cu oamenii din cele trei localități diferite din capitolul nostru, vom putea deosebi chiar și astăzi cele trei categorii de oameni în atitudinea lor față de Domnul. În semnificația acestor trei nume zace toată taina.

Asdod

înseamnă 'focul dragostei'. Era dragostea arzătoare a lui Dumnezeu, care a dat Neamurilor mântuirea. Acest lucru este așa de frumos exprimat în viața apostolului Pavel, apostolul Neamurilor. El a putut să spună: »Și eu, voi cheltui prea bucuros din ale mele și mă voi cheltui în totul și pe mine însumi pentru sufletele voastre. **Dacă vă iubesc mai mult**, sunt iubit cu atât

mai puțin?» (2 Corinteni 12,15) »V-o spun vouă, Neamurilor; 'Întrucât sunt apostol al Neamurilor, îmi slăvesc slujba mea și caut ca, dacă este cu puțință, să stârnesc gelozia celor din neamul meu și să măntuiesc pe unii din ei.'« (Romani 11,13-14) »Fiindcă iudeii i se împotriveau și-l batjocureau, Pavel și-a scuturat hainele și le-a zis: 'Sângele vostru să cadă asupra capului vostru; eu sunt curat. De acum încolo mă voi duce la Neamuri.'« (Faptele Apostolilor 18,6)

Citim: »Ei au **adus** chivotul lui Dumnezeu la Asdod.« Dar nimeni nu l-ar fi putut 'aduce', dacă Dumnezeu n-ar fi vrut să poată fi adus. Aceasta a fost intenția Sa și chiar a îngăduit să se așeze chivotul Lui lângă Dagon. Cei din Asdod au fost cei dintâi care au primit chivotul lui Dumnezeu. Oare ce motiv au avut? Oare era dorința sinceră de a-L cunoaște pe singurul Dumnezeu viu și adevărat? Sau au sperat la un avantaj de aici? Oare au crezut că vor obține o binecuvântare din acest fapt, cum mulți privesc evlavia ca pe un mijloc de câștig? Filistenii au luat chivotul lui Dumnezeu și l-au dus în casa lui Dagon și l-au așezat lângă Dagon, dumnezeul lor. Ah, cum seamănă acest comportament cu al celor mulți, care vor să facă același lucru cu Domnul Isus. Ei vor să-L primească în inima lor, dar nu vor să renunțe nici la idoli: propriul 'eu' sau mamona sau orice altceva care a fost scopul și ținta vieții lor. Dar cine vine în contact cu Domnul Isus, va trebui să recunoască în curând că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni, că nu putem sluji și lui Dumnezeu și lui mamona.

Oare n-au încercat Neamurile să lege străvechile lor obiceiuri păgâne de creștinism? Dar Dumnezeu a poruncit poporului Său răspicat: »Să nimiciți toate locurile în care slujesc dumnezeilor lor neamurile pe care le veți izgoni, fie pe munți înalți, fie pe dealuri și sub orice copac verde. Să le surpați altarele, să le sfărâmați stâlpii idolești, să le ardeți în foc copacii închinați idolilor lor, să dărâmați chipurile cioplite ale dumnezeilor lor și să faceți să le piară numele din locurile acelea.« (Deuteronom 12,2-3) »După ce Domnul, Dumnezeul tău va nimici toate neamurile pe care le vei izgoni dinaintea ta, după ce le vei izgoni și te vei așeza în țara lor, să nu te lași prins în cursă, călcând pe urmele lor, după ce vor fi nimicite dinaintea ta. Ferește-te **să cercetezi despre dumnezeii lor** și să zici: 'Cum slujeau neamurile acestea dumnezeilor lor? Și eu vreau să slujesc la fel.' **Tu să nu faci așa față de Domnul, Dumnezeul tău.** Căci ele slujeau dumnezeilor lor, făcând toate urâciunile pe care le urâște Domnul.« (Deuteronom 12,29-31) Israelii nu aveau voie să-și facă nici măcar o reprezentare a Dumnezeului lor, și aceasta ar fi fost spre nimicirea lor. »Domnul v-a vorbit din mijlocul focului; voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut niciun chip, ci ați auzit doar un glas.« »**Vegheați cu luare aminte asupra sufletelor voastre, ca nu cumva să vă stricați** și să vă faceți un chip cioplit sau o înfățișare a vreunui idol sau chipul vreunui om, sau chipul vreunei femei.« (Deuteronom 4,12 și 15-16.)

Cu siguranță că din acest motiv nu avem niciun tablou al Domnului și Mântuitorului nostru, ca să nu-L putem așeza pe aceeași treaptă cu altcineva. Așa-zisele icoane cu Hristos sunt doar o fantezie-(artistică) omenească, ce nu merită să poarte acest nume. Când pe muntele schimbării la față ucenicilor le-a venit ideea să pună pe aceeași treaptă pe Domnul Isus cu Moise și Ilie, ei, Moise și Ilie, au trebuit să dispară și Dumnezeu a considerat necesar să mai adeverească o dată: »**Acesta este Fiul Meu prea iubit, de El să ascultați!**«

În lumina Aceluia care este Lumina lumii și luminează pe orice om venind în lume, omul trebuie să recunoască, că tot ce el consideră mare și minunat este neînsemnat și fără valoare, da, că însuși el și gândurile inimii lui sunt rele din tinerețea lui, că nu poate sta în fața lui Dumnezeu. Toată osteneala Asdodenilor de a ține în picioare pe Dagon, zeul lor, lângă chivotul lui Dumnezeu, a fost zadarnică. Au fost nevoiți să recunoască, că atitudinea lor față de Dumnezeul lui Israel era cum nu se cade. Omul poate să pretindă că el face ce este drept și duce o viață evlavioasă, dar în lumina lui Dumnezeu trebuie să recunoască, că niciun om nu este drept ci toți sunt păcătoși și lipsiți de slava pe care trebuie s-o aibă în fața lui Dumnezeu.

»Mâna Domnului a apăsât asupra celor din Asdod și i-a pustiit, i-a lovit cu bube.« Dumnezeu vrea să-l sensibilizeze pe om în orice fel posibil, ca să accepte mântuirea în Hristos și dacă nu ajunge la țintă cu vorba bună și cu îndelunga răbdare, încearcă prin nevoi și boli. Totuși, gândurile Lui sunt gânduri de pace și pedepsele Sale denotă marea lui dragoste. Așa trebuie să înțelegem numele de ‘focul dragostei’.

Gat

De la Asdod, chivotul lui Dumnezeu a fost dus la Gat. »După ce a fost dus acolo, mâna Domnului a apăsât asupra cetății și a fost o mare groază; a lovit pe oamenii cetății de la mic până la mare și au avut o spuzenie de bube la șezut.« Gat era cetatea uriașilor; și Goliat era de acolo. Gat este o imagine a lumii, a cărui stăpân este Satan, uriașul cel rău. (Iosua 11,22; 1 Samuel 17,4 și 23) Gat înseamnă ‘storcător de struguri’, ‘teasc’. Tot astfel, rodul viței (Hristos) a fost stors în lumea aceasta, pentru a scoate vinul prețios (marea bucurie), care și azi Îl mai bucură pe Dumnezeu și pe oameni. Domnul Isus Hristos este și cel ce calcă în teasc, »va călca cu picioarele teascului vinului mâniei aprinse a atotputernicului Dumnezeu.« (Apocalipsa 19,15) Atunci lumea întreagă va fi marele teasc. El va lovi Neamurile (cetatea Gat) cu sabia cu două tăișuri și le va cârmui cu un toiag de fier. Acesta este tescuitul.

Astfel vedem că pe cei din Gat i-a pedepsit tare, în timp ce în Asdod a început cu binele. (Vă rog să comparați). Așa cum în teasc strugurii sunt striviți ca să țâșnească vinul, la fel a fost intenția lui Dumnezeu cu cei din Gat, ca prin necazuri și nevoi să le pregătească inimile, ca bucuria lor să se reverse năvalnic.

Ecron

»Când a intrat chivotul lui Dumnezeu în Ecron, Ecroniții au strigat: “Au adus la noi chivotul Dumnezeului lui Israel, ca să ne omoare pe noi și poporul nostru.”« Ecroniții seamănă cu oamenii care sunt conștienți de răutatea lor și de gravitatea faptelor lor. Nici măcar nu vor să ajungă în contact cu Dumnezeu. Dar aceasta nu-i folosește omului la nimic. Într-o zi tot trebuie să se întâlnească cu Dumnezeu cel sfânt și drept. Vai lui, dacă nu are iertarea păcatelor! Despre această cetate citim că oamenii mureau pe loc. Dar că nu mureau toți, aceasta trebuie să-o recunoaștem și că Dumnezeu în marea Lui îndurare este în stare să salveze pe omul cel mai stricat și mai rău.

Ecron înseamnă ‘neroditor’, ‘stârpiciune’. Ecroniții au început să strige de îndată ce au văzut chivotul lui Dumnezeu venind. Cugetul lor rău nu i-a lăsat să se aștepte la ceva bun. Ei nu s-au putut gândi la altceva decât că a venit Dumnezeul lui Israel ca să-i omoare. Așa este cu lumea, pe care Dumnezeu o urăște, care ne este întruchipată de robul rău și leneș, care nu-L cunoaște pe Dumnezeu decât ca pe un ‘om aspru’. De aceea zice Domnul: »Voi nimici cu desăvârșire pe locuitorii din Asdod și pe cel ce ține toiagul împărătesc în Ascalon; Îmi voi întoarce mâna împotriva Ecronului și ce va mai rămânea din Filistenii va pieri, zice Domnul Dumnezeu.« (Amos 1,8)

»Căci Gaza va fi părăsită, Ascalonul va fi pustiit, poporul din Asdod va fi izgonit ziua namiază mare și Ecronul va fi smuls din rădăcini.« (Țefania 2,4)

»Ascalonul va vedea lucrul acesta și se va teme; Gaza de asemenea și o va apuca un puternic cutremur; Ecronul de asemenea, căci nădejdea lui va fi dată de rușine; va pieri împăratul din Gaza și Ascalonul nu va mai fi locuit.» (Zaharia 9,5)

Hotărârea

Șapte luni a fost chivotul lui Dumnezeu în țara Filistenilor. Șapte este cifra perfecțiunii divine. Dumnezeu vorbește cu oamenii așa de limpede, că trebuie să-L înțeleagă, doar dacă nu-și astupă urechile cu tot dinadinsul. Cu toate acestea El este încet la mânie și plin de bunătate, dar a hotărât, totuși, o limită în toate. Chiar cel mai lung timp de îndurare tot se sfârșește și nimeni nu va putea spune: timpul a fost prea scurt pentru mine. Așa a venit și pentru Filistenii timpul hotărârii: dacă vor să se plece sub mâna puternică a lui Dumnezeu sau nu. Marea întrebare a fost: 'Ce să facem cu chivotul lui Dumnezeu?' Și dacă am vrea să folosim întrebarea adaptată la zilele noastre, ea ar suna: 'Ce să fac cu Domnul Isus?'

Filistenii au fost isteți, au învățat din pășaniile altora. Ei auziseră despre lucrurile grozave pe care le-a făcut Dumnezeu în țara Egiptului. »Pentru ce vă împietriți inima cum și-au împietrit inima egiptenii și Faraon? Nu i-a pedepsit El și n-au lăsat ei atunci pe copiii lui Israel să plece?« (1 Samuel 6,6) Desigur, este umilitor pentru om să-și recunoască toată slăbiciunea și neputința; dar ce folos să se amăgească singur și să se ridice împotriva lui Dumnezeu?

»Pentru ce se întărită neamurile și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte?« (Psalmul 2,1) Cât de mare este îndelunga răbdare și bunătatea Dumnezeului nostru! Cât de mult dorește El ca oamenii să se întoarcă la El, ca să-I măntuiască și să le facă bine! Lucrul acesta îl putem recunoaște în mod deosebit din atitudine Lui față de poporul Israel, un popor îndărătnic și răzvrătit: »Dar dacă voi găsi mărcini și spini, voi merge la luptă împotriva lor și-i voi arde pe toți, afară numai dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine.« (Isaia 27,4.5)

Dumnezeu Și-a atins scopul cu filistenii. Ei au vrut cu orice preț să facă pace cu El. De aceea El i-a lăsat să facă așa cum au vrut, cu toate că ei nu știau exact cum trebuie să se poarte. Lor nu le-a ajuns că au aflat că există un Dumnezeu viu, ci voiau să știe ce atitudine trebuie să aibă în fața Lui. Ei știau că locul Lui nu este la ei și că s-au făcut vinovați față de El.

Iubite cititor, I-ai dat tu lui Dumnezeu locul cuvenit? Ocupă El primul loc în inima ta? Filistenii au crezut că-l pot pune pe Dumnezeu pe aceeași treaptă cu idoli lor, cu care făceau ce voiau. Ce mulți cred că este de ajuns să nu nege existența lui Dumnezeu sau a unei ființe superioare. Ei Îi oferă și Lui un loc, alături de idoli lor. Nu le trece deloc prin gând să ia o atitudine în fața Lui. Ei nu cunosc mărimea Lui, sfințenia și dreptatea Lui, dar la nevoie vor ca El să-i ajute, Îl fac responsabil de toate nenorocirile lor. Ei își permit să-L judece, dar nu vor ca El să se intereseze de faptele lor. O, ce amăgire! »Dumnezeu zice însă celui rău: "Ce tot înșiri tu legile Mele și ai în gură legământul Meu, când tu urăști muștrările Mele și arunci cuvintele Mele înapoia ta? Dacă vezi un hoț, te unești cu el și te însoțești cu preacurvarii. Dai drumul gurii la rău și limba ta urzește vicleșuguri. Stai și vorbești împotriva fratelui tău, clevetești pe fiul mamei tale. Iată ce ai făcut și eu am tăcut. Ți-ai închipuit că Eu sunt ca tine. Dar te voi muștra și-ți voi pune totul sub ochi.« (Psalmul 50,16-21) »Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei, căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit, de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți, fiindcă măcar că au cunoscut pe Dumnezeu, nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu I-au mulțumit; ci s-au dedat la gânduri deșarte și inima lor fără pricepere s-a întunecat.« (Romani 1,19-21)

Filistenii au înțeles că trebuie să-L cinstească pe Dumnezeu. Și este demn de admirat cât de departe a mers această înțelegere. Ei au recunoscut nu numai mărimea și sfințenia lui Dumnezeu, ci și judecata Lui dreaptă asupra lor. Acest lucru îl exprimă umflăturile și șoarecii de aur, pe care ei le-au adus lui Dumnezeu ca jertfă pentru vină. (Vă rog citiți 1 Samuel 6,3-5)

Un Dumnezeu care se lasă văzut și un Dumnezeu care face minuni

»Tu ești un Dumnezeu care mă vede«, așa L-a numit Agar pe Dumnezeu, care i-a apărut în chipul îngerului lui Dumnezeu și a vorbit cu ea. Și ea a zis: »Cu adevărat am văzut aici spatele celui ce m-a văzut?« (Alte traduceri scriu: 'Cu adevărat L-am văzut aici, după ce El S-a lăsat văzut?') Dumnezeu nu trebuie întotdeauna să se afișeze în chip vizibil, dar ochiul credinței Îl poate vedea sau poate privi în urma Lui. Acest lucru îl poate adevăra orice credincios, dacă privește în urmă la calea pe care Dumnezeu a parcurs-o cu el. De cele mai multe ori este așa, că înțelegem mai târziu căile lui Dumnezeu. De aceea spune Cuvântul: »Fiule, dă-mi inima ta și să găsească plăcere ochii tăi în căile Mele.« (Proverbe 23,26)

Dumnezeu revelase deja oamenilor, atât însușirile Lui nevăzute, cât și puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui; ele pot fi văzute în lucrurile create, încă de la începutul lumii. (Romani 1,20) Domnul Isus i-a zis lui Petru. »Ce fac Eu, tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea.« (Ioan 13,7) Dar oricine are o întâlnire cu Dumnezeul cel viu, poate învăța să-L cunoască, în mod deosebit ca pe un Dumnezeu care Se lasă văzut.

Cum ajungem până acolo? Nu ne dă Dumnezeu Însuși o îndrumare pentru aceasta, când vorbește poporului Său, ca o pildă pentru noi? »Aduceți în casa vistieriei toate zeciuielile« (adică partea care I Se cuvenea) »... și puneți-Mă astfel la încercare.« (Maleahi 3,10) Toți oamenii datorează lui Dumnezeu mulțumire și proslăvire. Câtă vreme nu-I aducem aceste lucruri, nu putem avea nicio pretenție la ajutorul Lui, dacă de fapt, se poate vorbi despre pretenții. El Însuși a hotărât că vrea să ne salveze din necazuri, dar înainte să-I aducem ca jertfă laude și să ne împlinim juruințele făcute față de El. (Psalmul 50,14) »Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela Mă proslăvește și celui ce veghează asupra căii lui, acelaia îi voi arăta mântuirea lui Dumnezeu.« (Psalmul 50,23) »Apropiți-vă de Dumnezeu și El Se va apropia de voi. Curățiți-vă mâinile păcătoșilor; curățiți-vă inima, oameni cu inima împărțită!« (Iacov 4,8) »Dacă vrea cineva să facă voia lui, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu,« »căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă gândurile și simțirile inimii. Nicio făptură nu este ascunsă de El, ci totul este gol și descoperit înaintea Aceluia cu care avem a face.« (Ioan 7,17; Evrei 4,12-12) »Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și **Mă voi arăta lui**. ... Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi. **Noi vom veni la El** și vom locui împreună cu el.« (Ioan 14,21 și 23)

Poate Dumnezeu să meargă și mai departe în oferta Lui? Poate El să Se descopere unui om și mai mult? Filistenii au avut dorința sinceră să afle dacă Acela era Însuși Dumnezeu, care a vorbit cu ei și de aceea Dumnezeu a luat de bune faptele lor și S-a lăsat pus la încercare de ei. (Vă rog citiți 1 Samuel 6,7-12) Când Dumnezeu Se descoperă, întotdeauna este o minune. Tocmai, pe Dumnezeu Îl putem recunoaște numai după minuni, egal dacă acestea sunt minuni care se văd cu ochii trupului și se pot pipăi cu mâinile sau sunt minuni pe care numai credința le vede, - minuni ale dragostei și harului Său.

De aceea cântă psalmistul: »Tu ești Dumnezeul care faci minuni; Tu Ți-ai arătat puterea printre popoare.« (Psalm 77,14) »Binecuvântat să fie Domnul, Dumnezeul lui Israel, singurul care face minuni!« (Psalmul 72,18) Moise n-a putut să-i convingă altfel pe Israeliți asupra singurului Dumnezeu viu și adevărat, decât făcându-i să-și aducă aminte de minunile Lui făcute pentru ei: »Întrebă vremurile străvechi, care au fost înaintea ta, din ziua când a făcut Dumnezeu pe om pe pământ și cercetează de la o margine a cerului la cealaltă: a fost vreodată vreun întâmplare așa de mare și s-a auzit vreodată așa ceva? A fost vreodată vreun popor care să fi auzit glasul lui Dumnezeu vorbind din mijlocul focului, cum l-ai auzit tu și să fi rămas viu? A fost vreodată vreun dumnezeu care să fi căutat să ia un neam din mijlocul altui neam, prin încercări, semne, minuni și lupte, cu mână tare și braț întins și cu minuni înfricoșate, cum a făcut cu voi Domnul,

Dumnezeul vostru, în Egipt și sub ochii voștri? Numai tu ai fost martor la aceste lucruri, **ca să cunoști că numai Domnul este Dumnezeu** și că nu este alt Dumnezeu afară de El.« (Deuteronom 4,32-35) Categorie, niciun om nu poate ajunge la cunoștința lui Dumnezeu decât prin minuni. Câte minuni nu pot enumera copiii lui Dumnezeu despre felul cum El i-a scos din lume și i-a salvat din puterea întunericului și i-a strămutat în împărăția Fiului dragostei Sale! De aceea sunt toți copiii lui Dumnezeu bărbați ai minunii. De aceea vedem că Domnul spune despre ei: »Iată-Mă, Eu și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu«, **»suntem niște semene și niște minuni în Israel**, din partea Domnului oștirilor, care locuiește pe muntele Sionului.« (Evrei 2,13; Isaia 8,18) «Uitați-vă, disprețuitorilor, mirați-vă și pieriți; căci în zilele voastre am să fac o lucrare, pe care n-o veți crede nicidecum, dacă v-ar istorisi-o cineva.» (Faptele Apostolilor 13,41)

Dumnezeu li S-a revelat filistenilor printr-o minune, așa că au trebuit să-L recunoască. Și noi putem să învățăm acum din atitudinea lor, căci erau acum nu numai convinși că Dumnezeu a vorbit cu ei, ci au mers în urma chivotului până la granița cu Bet-Șemeș. Bet-Șemeș înseamnă 'casa soarelui'.

Iubite cititor, ți-ai dat seama că Dumnezeu în Cuvântul Său îți vorbește ție? Urmezi și tu chivotul lui Dumnezeu, pe Domnul Isus, până la granița cu Bet-Șemeș, unde locuiește El, soarele neprihănirii, cu mântuire sub aripile Lui? Desigur, mulți și-au făcut o părere despre Dumnezeul lui Israel. Șase sute de Gadiți l-au urmat pe David. (2 Samuel,15,18) Și Itai era gadit, un bun prieten al lui David. (2 Samuel 15,19-22) Da, nu doar el singur, ci toți oamenii și copiii. David a putut chiar să-i încredințeze o treime din popor. (2 Samuel 18,2) Și azi sunt mulți oameni, care odinioară erau din lume (din țara filistenilor), dar care au devenit adepți și urmași credincioși Domnului.

Mai citim chiar, că chivotul lui Dumnezeu a stat trei luni în casa lui Obed-Edom, gaditul. Ce privilegiu! Și Dumnezeu a binecuvântat acea casă. (2 Samuel 6,10-11) În multe case ale păcătoșilor de altădată a intrat azi Hristos și cât sunt de binecuvântați!